

Henrik Fexeus

Puzzle mortal

Traducere din limba suedeză și note de
Alin-Daniel Dragomir

Nu știe cum a început incendiul. Sora ei urlă că nu a fost cu intenție, că doar a scăpat o lumânare pentru că s-a speriat. Dar acum totul este în flăcări. Pereții și podeaua. Și trebuie să fie vina surorii ei. Nu există altă explicație pentru cum s-a putut întâmpla asta.

Mama și sora țipă la ea și una la cealaltă. Tata pare că tocmai s-a trezit, se clatină când merge.

Totul durează mult prea mult.

Este conștientă că vor muri cu toții.

12 DECEMBRIE

Ceea ce o îngrozește pe Hanna Tapper nu este faptul că, deodată, lumea pare să se prăbușească în mod dramatic în jurul ei. Nu, ceea ce îi îngheață sângele în vene este mai degrabă un sentiment insidios, greu de definit, că ceva nu este în regulă. Ca și cum cineva ar fi rearanjat piesele realității cât timp ea privea în altă parte. Se uită la masa din bucătărie din fața ei și încearcă să-și amintească ziua în care Bernard, soțul ei, a venit acasă cu ea, în prima lor vară petrecută împreună. Hanna o vopsise într-o culoare albastră ca cerul chiar în acea seară. Bernard îi spusese că era sexy în hainele ei de vopsit. Dar vopseaua se usca mai greu decât crezuseră, iar tricoul ei se făcuse complet albastru pe spate după ce... inauguraseră masa.

Măcar de data aceea nu o duruse.

Ar fi trebuit să zâmbească. Sau chiar să i se pară puțin incitant. Dar amintirea pare ireală, de parcă nici n-ar fi avut loc vreodată. Cum faci să nu te dai de gol când viața îți tulbură echilibrul? Hanna înțelege că nu există nicio diferență între această secundă și cea de dinainte să deschidă plicul. Și totuși totul din jurul ei stă pe loc, de parcă timpul s-ar fi pus pe pauză. Sau poate e invers, poate că

timpul trece prea repede? Afară, dincolo de masa albastră, ninsoarea cade ușor. Se așază cu grijă, ca o pudră fină peste micul lor gazon. Fulgii de zăpadă par suspendați în aer. Precum bățile inimii ei.

— Ce ai acolo? Întreabă Bernard. Am primit vreo felicitare de Crăciun?

Hanna tresare. Nu, nu e adevărat că a tresărit. La exterior a rămas nemișcată. Ceva înăuntrul ei a vibrat. Ceva ce nu voia ca el să vadă. Bernard stă lângă ea cu restul corespondenței, pe care a luat-o din cutia poștală. Hanna clatină din cap, sperând că pare suficient de indiferentă.

— Cineva trebuie s-o fi trimis din greșeală, spune ea, fluturând nonșalantă felicitarea din mână.

Dar corpul a trădat-o, ca întotdeauna. Felicitarea lucioasă a fost îndoită de strângerea prea puternică a mâinii ei. Cu trei ani în urmă reușise, în sfârșit, să rămână însărcinată, în ciuda tuturor protestelor medicilor, acolo, pe masa din bucătărie. Înramase tricoul cu spatele pătat de vopsea și plănuia să i-l ofere lui Bernard când avea să-i dea vestea despre sarcină. Dar tabloul nu apucase să ajungă pe perete, deoarece pierduse sarcina.

Bernard pune grămada de plicuri, în mare parte reclame, pe masa din bucătărie și îi ia felicitarea din mână. Se uită la ilustrația cu un bărbat în haine de marinier care spune ceva într-o bulă de dialog, încruntându-se.

— La mulți ani, citește el.

Apoi deschide felicitarea. Dar nu are cum să înțeleagă. Genunchii încep să îi tremure, dar nu vrea să se prăbușească atât timp cât el este aici. Se sprijină cu mâna de masă. Privirea i se fixează pe farfuria cu mezeluri, rămasă acolo încă de la prânz.

— Ciudat, spune Bernard și întoarce felicitarea pe toate părțile, ca și cum ar fi căutat vreun indiciu secret. Ziua ta nu-i abia în mai? Și nu scrie nimic altceva?

Ea dă din cap că nu.

— Poate e vreo reclamă? continuă el. Nu, poate că ai dreptate. Trebuie să fi fost trimisă greșit.

Hanna încuviințează, fără să audă cu adevărat ce spune el. Într-un final, Bernard pune felicitarea pe masă. Hanna realizează că-și ținuse respirația.

— Am primit o groază de scrisori de la Skatteverket¹, spune el. Mai bine văd ce vor. Probabil e ceva legat de înregistrarea noii mele firme.

Bernard își strânge corespondența și iese din bucătărie. Hanna se prăbușește pe un scaun. Mai avea doar câteva secunde până când genunchii i s-ar fi înmuiat de tot. Scoate inhalatorul pentru astm și inspiră adânc de trei ori, pulverizând puternic în gât, în timp ce nu-și dezlipește privirea de la felicitarea de pe masă. Lasă inhalatorul jos și își bagă mâinile sub genunchi. Ca și cum felicitarea ar putea să o ardă dacă o atinge.

Bernard are dreptate cu un lucru. Felicitarea nu este pentru ea. Dar ea știe cui îi este adresată, știe a cui este ziua astăzi. Soarta nu a făcut doar în așa fel încât să nu își poată întemeia o familie. Nici măcar pe prima nu a avut voie să și-o păstreze.

Felicitarea este pentru Cathrin.

Sora ei, moartă de 20 de ani.

1 Agenția Fiscală Suedeză, instituția care administrează impozitele și evidența populației.

David o privește pe furiș pe Florence, în timp ce ea vorbește la telefon. Sunt la plimbare cu Kreskin, iar David regretă că nu și-a luat o geacă mai groasă. Bulldogul lui francez pare însă complet nepăsător în fața frigului și latră fericit în timp ce aleargă după fulgii de zăpadă, la fel de uimit de fiecare dată când prinde unul și acesta dispăre. Nu a nins prea mult, dar stratul subțire care acoperă pământul înghețat strălucește în soare. Aleea își face cale printre câțiva copaci în spatele cartierului de case înșiruite unde locuiește David. Kreskin merge fără lesă. Știe drumul pe de rost.

David este bucuros că Florence se concentrează pe conversație, și nu pe el, pentru că probabil se hlizește la ea ca un prostuț. Încă nu poate să creadă că Florence Tapper, pentru care ar putea înfrunta un taifun sau escalada un vulcan, cea care îl face să uite să respire de fiecare dată când o vede, este a lui. Este convins că în orice moment poate da cu bâta în baltă și să strice totul.

Florence încheie convorbirea și îi zâmbește:

— Nu te mai holba la mine! Încerc să lucrez.

— Aveai un țințar aici, zice el și o atinge ușor pe gât, deasupra fularului roșu.

Nu poartă mănuși, iar atingerea îi trimite un fior prin toată pielea. Încă nu poate să o atingă pe Florence fără să simtă nevoia să se arunce asupra ei și să-i smulgă toate hainele. Nu contează că afară sunt grade cu minus, trupul lui arde suficient cât să topească zăpada

din jur. Știe că e un stereotip, că e macho, primitiv, un clișeu, complet deplasat pentru cineva care a împlinit 35 de ani, dar este adevărat. Florence pare să-și dea seama ce-i trece prin cap, pentru că îi îndepărtează mâna de pe gât.

— Țânțar în decembrie? Întreabă ea. I-auzi.

Abia au trecut două luni de când formează oficial un cuplu. Oficial e mult spus, de altfel. Ea încă se strâmbă de fiecare dată când o numește iubita lui.

— Nu vii totuși cu mine mâine la Norrköping? o întreabă. Două nopți la hotel. Doar noi doi. O să fie superromantic.

Ea îl privește și își încrețește fruntea.

— Să mă gândesc. Să merg cu tine la NextTech, o conferință la care participanții sunt 90 la sută tocilari...

— Oameni foarte inteligenți, adaugă el.

— ... care vin să asculte alți tocilari...

— Antreprenori.

— ... și care se vor distra apoi bând bere și jucând laser tag seara?

— Asta... nu neapărat.

Florence se freacă pe bărbie, gânditoare.

— Iar alternativa ar fi să stau liniștită acasă, singură, în apartamentul meu, să beau un pahar de vin și să mă comport ca un adult? îi spune și îl ia de braț. Nu pare o alegere prea grea.

Scoate din buzunar o minge roasă și Kreskin începe să dea din coadă plin de speranță.

— Cineva trebuie să aibă grijă și de fiara asta, zice ea și aruncă mingea de-a lungul aleii.

Kreskin o ia la goană ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată o minge în viața lui.

— Dar, ca să fiu sinceră, chiar am alte planuri, continuă Florence. Mă întâlnesc cu fostul meu mentor. M-a invitat la cină la restaurantul Gondolen.

— Aha, deci când pisica nu-i acasă, șoarecele joacă cu alți bărbați. Ăăă... Nu voiam să... Aoleu! O formulare foarte neinspirată.

— Are 70 de ani, spune Florence și își lasă în jos pumnul cu care tocmai îl lovise ușor în piept.

David oftează. Știe când pierde. Dar îi ține în continuare mâna lipită de pieptul lui. Un fulg de zăpadă se prinde de genele ei. Inima îi bate cu putere în coaste, de parcă ar vrea să sară afară și să se așeze în palma ei. Ar vrea să-i spună că zilele în care nu o vede sunt cele mai oribile din viața lui. Dar nu spune nimic.

Ceea ce s-a întâmplat la începutul toamnei i-a apropiat și mai mult. De la descoperirea bulversantă că este unul dintre trei frați — tripleți chiar — până la evenimentele care au culminat cu uciderile lui Johan Arvidsson și Klaus Nordström. Johan fusese terapeutul lui David și îl ajutase să gestioneze faptul că nu-și amintea primii 12 ani din viață. Klaus Nordström fusese șeful poliției din Stockholm și membru într-o organizație secretă numită Societatea. Societatea îi dăduse lui Johan misiunea de a-l împiedica pe David să-și amintească ce se întâmplase la fermă, în Småland, în copilăria lui. David și Florence trăiseră sub amenințarea lor toată toamna.

Cum să treci printr-un asemenea calvar alături de cineva și să nu te apropii de el? Orice psiholog amator ar concluziona că de-asta crede el că este îndrăgostit de Florence. Dar s-a îndrăgostit de ea cu mult înainte să se întâmple toate celelalte. Doar că i-a luat ceva timp să-și recunoască sieși asta.

Dar, după cum spuneam, el nu zice nimic. Florence l-a numit deja de câteva ori Mr. Needy. Nu s-a gândit la asta până acum, dar faptul că a crescut ca triplet l-a condiționat, probabil, să simtă mereu nevoia de a avea pe cineva aproape. De asta și-a distrus toate relațiile. Le-a sufocat. S-a grăbit. Nu vrea să repete greșeala.

Kreskin se întoarce cu mingea. Se apropie și se trânteste pe-o parte în zăpadă, de parcă ar fi fost brusc împietrit. Rămâne întins pe spate, cu lăbuțele în sus. Cu mingea tot în gură. David se prinde ce așteaptă.

— Ce băiat cuminteeeeee ești tu, îi spune, aplecându-se să-l scarpine pe burtică. A fost rea mingiuca? I-ai dat tu o lecție? I-ai arătat cine-i șeful?

Kreskin mârâie în surdină.

— Ai mai primit vești de la Samir? întrebă David, ridicându-se din nou, spre vizibila dezamăgire a cățelului. A ajuns poliția la vreo concluzie?

Dublul asasinat al lui Johan și Klaus apăruse peste tot în presă. Primele săptămâni aduseseră câte o nouă teorie pe zi despre implicarea șefului poliției. Poliția însă rămâne rezervată în privința anchetei, iar în lipsă de nou combustibil știrea se stinge treptat. Dar David și Florence știu că există urme care pot duce la el și la mama lui. Cu ajutorul urechilor atente ale lui Samir din interiorul Poliției, reușesc să afle în ce direcție merge ancheta.

Kreskin pare să se fi plictisit de stăpânul lui, fiindcă se ridică și lasă mingea în fața lui Florence, care o ridică și o aruncă în păduricea de lângă alee. Câinele alunecă pe potecă înainte să prindă viteză și, cu un buf puternic, se aruncă direct într-un morman de zăpadă, în direcția copacilor.

— Încă încercă să găsească legături între Johan și Klaus, spune ea. Sunt convinși că s-au omorât unul pe altul.

Ceea ce e parțial adevărat, având în vedere că Johan l-a ucis pe Klaus. Iar amprentele lui Klaus au fost găsite pe cuțitul plin de sânge care l-a ucis pe Johan. Dar poliția nu știe că de fapt Sandro a fost cel care l-a omorât pe Johan, și nici că ținta reală a lui Sandro era în realitate David.

— Sandro a fost foarte eficient în a-și șterge urmele după aceea. Și poliția nu știe că noi am fost acolo și am văzut totul, continuă Florence.

Dar nu poți fi niciodată cu adevărat sigur. Ar fi suficient ca un polițist sau un jurnalist să aibă puțin noroc, și ar da imediat de urma lui David. El este numitorul comun între victime.

David aude cum câinele începe să latre printre copaci.

— Nu crezi că e timpul să-l contactăm pe Urban? Întrebă el. Știu, ai spus că trebuie să fim precauți, dar nimeni nu l-a arătat cu degetul. Și am o întrebare la care chiar vreau un răspuns de la el.

— Fratele tău care a dispărut, spune Florence. Crezi că Urban știe unde este?

David avusese doi frați când era mic. După ce unul dintre ei a murit, David și celălalt au încercat să fugă de la fermă. David s-a lovit la cap și și-a pierdut memoria, dar fratele lui a reușit să scape. Asta s-a întâmplat în urmă cu 23 de ani. De atunci, David nu l-a mai văzut.

Pe lângă faptul că este cel mai important producător de șuruburi din țară și un mare magnat imobiliar, Urban Jacobsson este și singurul, în afară de Klaus, despre care David și Florence știu că făcea parte din Societate. Spre deosebire de Klaus, Urban i-a ajutat. Fără el, David ar fi

bâjbâit și acum prin întuneric. Sau, și mai probabil, ar fi fost mort.

— Chiar mă gândeam și eu la asta, spune Florence și își scoate telefonul. Poate că e timpul să-l sunăm.

— Sunt sigur că o să fie în culmea fericirii, răspunde David cu un zâmbet în colțul gurii.

În timp ce ea începe să caute în agenda din telefon, David pășește printre copaci. Unde mama naibii s-a dus și câinele ăsta? În cele din urmă, îl zărește pe Kreskin. Fața îi este albă toată de zăpadă și este foarte concentrat să ascundă ceva într-o groapă, cât de adânc poate. Ceva ce pare suspect de mult a semăna cu o minge roșie.

— Kreskin, unde e mingea?

Cățelul se întoarce și scoate un lătrat scurt, în timp ce aruncă zăpadă cu picioarele din spate peste minge.

— N-ai nici cea mai vagă idee unde e? Mare păcat. Trebuie să mergem acasă acum.

Kreskin latră triumfător și trece pe lângă el, întorcându-se pe alee fără să se uite înapoi. David clatină din cap a resemnare.

Apoi se întoarce la Florence exact când ea încheie apelul.

— Ai avut dreptate. Nu cred că i-am înseninat ziua. Dar a acceptat să ne vedem cu el după-amiază.

David se mulțumește să dea din cap drept răspuns.

— Doar să nu-ți faci speranțe prea mari, continuă ea când îi vede expresia. Fratele tău este dispărut de mult timp. Șansa ca el să fie încă în viață și ca Urban, pe deasupra, să și știe ceva... e destul de mică.

— Știu, încuviințează David.

Dar trebuie oricum să spere. A trăit toată viața fără să se simtă cu adevărat întreg. Ca și cum o parte din el

lipsea. Însă, dacă fratele lui este încă în viață, iar Urban știe unde se află... Ar fi ca și cum ar recupera o parte din el însuși.

Se oprește și o ia pe Florence în brațe, o strânge tare la piept. Îi inspiră adânc mirosul, de soare de iarnă și scăldat pe timp de vară și aventuri și promisiuni, și se blestemă în gând pentru că iar folosește clișee. Dar nu îi vin alte cuvinte. Căldura corpului ei străbate hainele groase de iarnă și ajunge la el. Iar ea nu se împotrivesc.

— Când ne întoarcem, ești a mea, îi șoptește în păr. Avem timp înainte să plecăm la sora ta.

— Credeam că nici nu ți-ai revenit după ce s-a întâmplat azi-dimineață, răspunde ea și se împinge și mai tare în el.

Simte cum corpul începe să-i reacționeze. Florence are un zâmbet în colțul gurii, vizibil mulțumită de efectul pe care îl are asupra lui.

— Ar fi bine pentru tine să te ții de promisiune, spune ea. Altfel, speli vasele o săptămână.

Hanna verifică turta dulce din cuptor.

— Fir-ar să fie! izbucnește ea și deschide ușa cuptorului.

Sunt negre. Mai devreme abia dacă erau coapte și doar și-a întors spatele o clipă.

— Ce e? zice Bernard.

Apoi începe să tușească, izbit de mirosul de ars. Hanna simte că-i dau lacrimile. Se luptă cu ele. E complet absurd să plângă din cauza unor turte dulci arse. Dar tratamentul hormonal a dat-o peste cap complet. Știe că din cauza asta se simte așa, dar nu ajută. Lumea pare împotriva ei și se simte ca o babă. O babă bună de nimic, care nici măcar nu e în stare să coacă niște turtă dulce.

— Hai, hai, liniștește-te, îi spune Bernard.

Scoate el tava din cuptor și o așază pe un suport pe blatul de bucătărie. Apoi o ia în brațe.

— E doar niște turtă dulce.

— Crezi că nu știi? răspunde Hanna, suspinând. Dar pun pariu că niciuna dintre surorile tale al naibii de perfecte nu a ars vreodată o turtă dulce. Mai ales Florence.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar asta pentru că Florence n-a copt niciodată vreo turtă dulce.

— Dar dacă ar coace, i-ar ieși perfect, sunt sigură. Iar ea și David o să aibă niște copii-model.

Bernard o dă puțin în spate ca să-i poată privi chipul.

— Acum chiar că exagerezi.

— Știi la ce mă refer, murmură ea și își lasă privirea în jos.

Este vina ei că nu a reușit să rămână gravidă. Indiferent ce spune Bernard. Totul începuse încă din adolescență. O dureau îngrozitor ovarele când era la menstruație. Nu era doar durere, simțea ca și cum cineva o spinteca cu un cuțit. În fiecare lună. În cele din urmă, medicii i-au pus diagnosticul de endometrioză. Era prea tânără ca să înțeleagă toate detaliile atunci, dar ceea ce înțelesese era că avea să sufere toată viața și, cel mai probabil, nu va putea rămâne însărcinată pe cale naturală.

Ca o lovitură suplimentară, singurul medicament care îi ușura simptomele era unul care îi scădea nivelul de estrogen din corp. Ceea ce a dus la încetarea ovulației. Ce-i drept, nu o mai durea. Dar adio tuturor visurilor legate de întemeierea unei familii. Adio libido. Și bun-venit 15 kilograme în plus și probleme cu tenul. Perioada dintre 15 și 25 de ani n-a fost deloc floare la ureche.

Apoi l-a cunoscut pe Bernard. Și pentru prima dată s-a ivit o rază de lumină în întuneric. El a propus fertilizarea *in vitro*. Dar nici așa nu reușise. Tocmai încercau a cincea oară. Poate că era ultima lor șansă. Bernard nu zicea nimic despre asta, deja începuse să vorbească despre adopție. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi fost cumplit de dezamăgită, sigur și el simțea la fel. Chiar dacă nu spunea nimic.

Părinții ei, Sören și Anita, își doreau nepoți, normal. Ce-i drept, îl aveau deja pe Adam, nepotul ei, și pretindeau că sunt mai mult decât mulțumiți cu atât. Dar ea știa mai bine.

Între timp, femeile din familia lui Bernard se înmulțeau fără niciun fel de problemă. Cu excepția lui Florence, care avea tupeul ca nici măcar să nu încerce. Dar probabil că și ea, ca majoritatea, considera o viitoare

sarcină drept un lucru de la sine înțeles. O alegere. Și, cel mai probabil, chiar așa avea să fie. Cu siguranță avea să rămână însărcinată fără măcar să fie nevoită să-și dea hainele jos.

Hanna își zărește reflexia în geam și tresare. Cine e femeia aia care se uită la ea? Nu e cineva aspirațional, cu care să vrea să se asemene. Nenorociții ăștia de hormoni. Știe că nu e rațional să fie furioasă pe Florence. Dar e atât de bine să aibă pe cine să-și verse frustrările.

— Trebuie să mai lucrez puțin la articolul despre tata, zice și își șterge lacrimile cu un șervețel de bucătărie. Am găsit câteva persoane noi de interviuat. Sper că au mai multe de povestit decât cei de până acum. Sinceră să fiu, nu credeam că o să fie atât de greu să fac oamenii să vorbească despre el. La ce oră trebuia să fim la sora ta?

— Philomene a zis că putem să venim pe la ora 19:00, răspunde Bernard și se uită la ceas. Și mergem la sora mea și la *fratele tău*. În cazul în care ai uitat că sunt căsătoriți.

— Bine. Atunci am timp să fac altă turtă dulce.

Florence nici nu apucă bine să împingă ușa liftului ca să iasă, că Marco, șoferul și omul bun la toate al lui Urban Jacobsson, e deja acolo și i-o deschide el. O întâmpină cu un zâmbet larg.

— Florence! îi strigă, îi ia fața în mâini și o pupă pe ambii obraji. *Me alegro de verte!*

Mustața lui deasă o gădilă pe piele.

— Și mie îmi pare bine să te văd, Marco!

— Urban vă așteaptă în salon, spune el și îi pofteste în hol. *Señora* Kickan a plecat puțin mai devreme, din păcate.

Ușa reședinței modeste a lui Jacobsson, un penthouse de pe Narvavägen, care ar fi fost probabil cea mai scumpă adresă din Stockholm dacă Urban n-ar fi deținut întreaga clădire, e deja larg deschisă.

Holul placat cu marmură e mai mare decât și-l amintea Florence. Probabil că tot apartamentul ei ar încăpea în anticamera locuinței lui Urban Jacobsson. Se gândește la ce tocmai a spus Marco despre Kickan și aruncă o privire spre David. Pare că are același gând. Ar fi fost bine să fie și ea acolo. Influența lui Kickan asupra soțului ei i-a ajutat de mai multe ori.

Marco tușește ușor și le întinde două perechi de botoșei de protecție.

— *La señora* tocmai a pus mochetă albă, spune el.

Bineînțeles că a făcut asta. Iarna. Florence își pune perechea de botoșei, iar David, pe a lui. Urcă treptele din